

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Ing. K. B.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2016, č. j. JMK 18271/2016, sp. zn. S-JMK 159824/2015/ODOS/Bo

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Rozhodnutím Městského úřadu Bučovice (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 9. 2015, č. j. MUB/ÚDA-21944/2015 svo, sp. zn. ÚDA/1857/2015/Sv (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve

znění účinném do 30. 12. 2015 (dále též „zákon o silničním provozu“). Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním ze dne 20. 10. 2015, o kterém žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 2. 2016, č. j. JMK 18271/2016, sp. zn. S-JMK 159824/2015/ODOS/Bo (dále též „druhostupňové rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“) dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 28. 7. 2016 (dále též „správní řád“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně se domáhá zrušení druhostupňového, jakož i prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Předně namítá procesní vadu, kterou bylo řízení zatíženo, když správní orgán prvního stupně nevyzval žalobce k doplnění odvolání nesplňujícího náležitosti stanovené v § 82 odst. 2 správního řádu. Následně nezákonně projednal věc v nepřítomnosti žalobce, ačkoli v zaslaném předvolání vyžadoval jeho osobní účast. Tím žalobci znemožnil jeho právo osobně se obhajovat. Přestože omluva žalobce obsahovala všechny náležitosti stanovené judikaturou, správní orgán prvního stupně ji nepřijal a namísto nařízení nového ústního jednání s výsledkem svědků (nebo vyrozumění zástupce žalobce o neuznání omluvy) vydal meritorní rozhodnutí, které žalobce spatřuje tzv. překvapivým rozhodnutím. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje dále v neuvedení formy zavinění přestupku, jakožto obligatorní náležitosti výroku rozhodnutí dle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném od 1. 10. 2015, ve výroku rozhodnutí (dále též „zákon o přestupcích“). Nad to považuje za neprokázaný, nepodložený a účelový závěr správního orgánu prvního stupně, potažmo žalovaného, o zavinění ve formě „nepřímého úmyslu“, který vedl ke zvýšení uložené sankce. Povahou tvrzeného jednání se žalobce dopustil „vědomé nedbalosti“. Žalovaný se při zohlednění osoby pachatele dopustil chybného hodnocení, když při výměře sankce přihlížel k již zahlazeným přestupkům žalobce (ke dni rozhodování správního orgánu prvního stupně uběhl od jejich spáchání více jak 1 rok). Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné také z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nedostatečného vypořádání se s námitkami žalobce vznesenými v rámci zaslaného vyjádření. Správní orgány se nevypořádaly ani s námitkou chybně nastaveného rychloměru, ani s námitkou chybného výpočtu úhlu měření. Žalobce překročil hranici skutkové podstaty přestupku jen velmi těsně (o 2 km/h) a tedy sebedrobnější vada při měření by měla vliv na skutkovou i právní kvalifikaci přestupku. Závěrem namítá, že žalovaný nerozhodl o započtení doby do zákazu činnosti, ačkoliv tak učinit měl, jelikož žalobce již v průběhu řízení počal vykonávat trest (byl povinen respektovat i nezákonnou doložku právní moci).

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v rámci svého vyjádření uvádí, že námitky v odvolání ze dne 20. 10. 2015 byly jasně vymezeny a nebyl tak dán důvod vyzývat žalobce k jeho doplnění. Má za to, že přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 74 Sb., zákona o přestupcích, jelikož se žalobce k jednání, k němuž byl řádně předvolán, bez řádné omluvy nedostavil a o možnosti projednat věc v jeho nepřítomnosti byl poučen. Žalovaný není správním

orgánem, který rozhoduje o vině, námitku absence formy zavinění v napadeném rozhodnutí tedy spatřuje irelevantní. Rovněž nesouhlasí s „promlčecí“ lhůtou přestupku při ukládání sankcí uváděnou žalobcem – tato není 1 rok, nýbrž 3 roky. Je přesvědčen, že odůvodnění správních orgánů jsou podrobně a pečlivě vypracována a je z nich zjevné, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Vzhledem k tomu, že žalobce překročil v obci rychlost o 41 km/h, jistě se nejedná o zanedbatelné porušení. Žádosti žalobce o započítání doby zákazu činnosti žalovaný ve správním řízení nevyhověl vzhledem k tomu, že výzva k odevzdání řidičského průkazu není opatřením ve smyslu § 14 odst. 2 zákona o přestupcích a byla vydána až po (v té době dle aktuálního stavu) pravomocném rozhodnutí ve věci. Do doby zákazu činnosti se však započítává doba před vydáním rozhodnutí ve věci, nikoli po jeho vydání. Zvolená procesní taktika, kdy žalobce na základě výzvy odevzdal řidičský průkaz, ačkoliv si byl vědom již podaného odvolání a jeho odkladného účinku, nemůže jít k tíži žalovanému.

IV. Replika žalobce

Žalobce ve své replice s odkazem na § 34 odst. 2 správního řádu dodává, že buď byl přestupek projednán v jeho nepřítomnosti buď nezákonně, protože byl předvolán k osobní účasti, ale nedostavil se, nebo nebylo doručováno řádně, když bylo předvolání zasláno žalobci a nikoliv jeho zástupci. Poučení uvedené v tomto předvolání považuje za zmatečné a vnitřně rozporné. Zdůrazňuje, že žalovaný měl svým rozhodnutím změnit výrok prvostupňového rozhodnutí a uvést v něm formy zavinění, když se v době rozhodování jednalo o obligatorní náležitost výroku. Neztotožňuje se s vyjádřením žalovaného týkajícím se lhůty pro zahlázení odsouzení. Analogickým užitím § 105 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „trestní zákoník“) se zahladí odsouzení spočívající v uložení peněžitého trestu za 1 rok. Rozhodnutí žalovaného je nutno považovat za nepřezkoumatelné, když se správní orgán konkrétním námitkám ohledně nesprávnosti provedeného měření nijak nevěnoval a ignoroval tak zásadní věc, jako je vyjádření samotného žalobce. Žalobce na základě výzvy odevzdal řidičský průkaz dne 14. 12. 2016 (v opačném případě by se dopustil přestupku) a započal tak vykonávat uložený trest zákazu činnosti. Součástí výroku rozhodnutí žalovaného, které nabylo právní moci dne 5. 2. 2016, pak mělo být i započtení vykonané části trestu. Žalobce totiž vykonal část trestu před tím, než prvostupňové rozhodnutí nabylo právní moci. V dalším pak žalobce buď opakuje argumentaci uvedenou v žalobě, nebo uvádí závěry z ní vyplývající.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud na základě včas podané žaloby přezkoumal v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Vzhledem ke splnění zákonných podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Předně se soud zabýval otázkou namítané procesní vady, spočívající v **nevyzvání žalobce žalovaným k doplnění odvolání**, ve kterém žalobce uvedl: „*S pokutou nesouhlasím, neboť jsem rychle nejel.*“

Dle § 37 odst. 2 správního řádu musí být z podání patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje.

Dle § 82 odst. 2 správního řádu musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.

Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že odvolání ve znění, v jakém bylo podáno, splňuje všechny zákonem stanovené náležitosti potřebné k tomu, aby se soud mohl podaným odvoláním zabývat. Z odvolání je zřejmé, kdo je činí, které věci se týká a zcela zjevně z něj plyne, co je navrhováno. Žalobce v něm spisovou značkou a číslem jednacím označil rozhodnutí, proti kterému směřuje.

Podmínka uvedení „*v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo*“ je naplněna formulací „*S pokutou nesouhlasím, neboť jsem rychle nejel.*“, když žalobce tvrdí, že se nedopustil napadeným rozhodnutím tvrzeného přestupku a považuje tedy sankci peněžitého trestu za nezákonně uloženou. Tato formulace je uvedením konkrétní skutečnosti, z níž žalobce dovozuje nesprávnost právního a skutkového posouzení věci ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na: www.nssoud.cz).

Zdejší soud si na tomto místě dovoluje analogicky užít závěrů Nejvyššího správního soudu k nutné míře konkrétnosti žalobních bodů dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-84 uvádí, že lze „*za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum*“. Dle Nejvyššího správního soudu je zákonný požadavek na specifikaci žalobního bodu „*naplněn i zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat*“. Obdobně tak lze v souladu s těmito závěry zhodnotit, že **znění žalobcova**

odvolání naplňuje požadavek § 82 odst. 2 správního řádu, jelikož jsou v něm srozumitelným a jednoznačným způsobem, byť v těch nejhrubějších rysech, vymezeny nejdůležitější fakty, z nichž lze tvrzení nezákonnosti napadeného rozhodnutí dovodit. V posuzované věci je z žalobcova odvolání patrné, že prvostupňové rozhodnutí považuje za nezákonné proto, že byl sankcionován za skutek, kterého se nedopustil. I takto obecně formulovaná námitka naznačuje, že právní podstatou tvrzené nezákonnosti je porušení žalobcova práva

Nad rámec výše uvedeného zdejší soud dodává, že správní orgán druhého stupně stejně není vázán tvrzeným údajem odvolatele o tom, v čem je spatřován rozpor rozhodnutí (resp. řízení, které mu předcházelo) s právními předpisy, jelikož je povinen přezkoumat rozhodnutí a jemu předcházející řízení z hlediska souladu s právními předpisy v celém rozsahu. Blíže soud odkazuje na odbornou literaturu, srov. např. komentář od Vedral, J. Správní řád. Komentář. Bova Polygon. Praha 2006, str. 528 a 529, kde se uvádí, že „*Ve srovnání s předchozí právní úpravou (...) dochází na první pohled k omezení plného revizního principu. Odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy, a to v plném rozsahu. Podle § 82 odst. 2 musí sice odvolání obsahovat (mimo jiné) údaj o tom, v čem je spatřován rozpor rozhodnutí (resp. řízení, které mu předcházelo) s právními předpisy, tímto tvrzením odvolatele obsaženým v odvolání však není správní orgán vázán a odvoláním napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, musí přezkoumat z hlediska souladu s právními předpisy v celém rozsahu.* Souladem správního rozhodnutí a správního řízení s právními předpisy se přitom rozumí i soulad rozhodnutí a řízení se základními zásadami činnosti správních orgánů podle § 2 až § 8 správního řádu, tzn. mimo jiné i se zásadou proporcionality (§ 2 odst. 3), zásadou zákazu zneužití správního uvážení (§ 2 odst. 2) či zásadou legitimního očekávání (§ 2 odst. 4), které svým obsahem a účelem výrazně extendují do oblasti, která byla před účinností nového správního řádu "vyhrazena" správnímu uvážení, tedy hodnocení podmínek pro vydání rozhodnutí, resp. obsahu rozhodnutí z hlediska věcné správnosti (viz podrobněji k tomu výklad k ustanovením § 2 až 8). V důsledku toho, že se prostřednictvím (některých) základních zásad poněkud stírá rozdíl mezi zákonností (právností) a věcnou správností, proto k výraznému omezení revizního principu nedochází. K určitému omezení revizního principu (které je však třeba vidět ve světle zcela jinak pojeté zásady zákonnosti, resp. právnosti rozhodnutí – viz základní zásady činnosti správních orgánů) dochází v případě přezkouvání odvoláním napadeného rozhodnutí z hlediska jeho věcné správnosti – **správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává odvolací orgán jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání** (viz § 82 odst. 2 věta první), jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem (srov. zejm. § 2 odst. 4).“

Obdobně srov. i Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, komentář k § 82 správního řádu, s. 399 a násl., kde se mj. uvádí, že „ačkoliv komentované ustanovení se zmiňuje o tom, že odvolání má obsahovat odvolací důvody, jejich případné neuvedení podle našeho názoru nevede k závěru o nepřipustnosti odvolání. Pochopitelně, že je jak pro odvolatele, tak i odvolací správní orgán výhodnější, pokud odvolání obsahuje zcela konkrétní odvolací důvod či námitku, ze které je patrné, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů odvolatel napadené rozhodnutí považuje za nezákonné nebo nesprávné. Opětovně jde o odraz dispoziční zásady, kdy je odvolateli svěřeno, aby uvedl nejen proti čemu, ale i z jakých konkrétních důvodů (tj. proč)

odvolání podává. Pokud se odvolateli něco konkrétního „nelíbí“, měl by to namítnout. Lze si položit otázku, zda případné neuvedení odvolacích důvodů či námitek má vliv na přezkumnou činnost odvolacího správního orgánu. V daném ohledu půjde o tzv. blanketní (tj. prázdná či neúplná) odvolání, v nichž nejsou uvedeny konkrétní odvolací námítky. Jak jsme uvedli výše, takové odvolání je možné podat a nelze jej považovat za nepřipustné. Pokud je ale odvolatelem podáno odvolání, v němž nejsou uvedeny konkrétní odvolací důvody či námítky, uplatňuje se pravidlo vyjádřené v § 89 odst. 2. Podle něj odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy; jeho správnost pak tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Shodně to vyjádřilo i usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62 (1472/2008 Sb. NSS). Podle něj SpŘ v odvolacím řízení „kombinuje zásadu koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 se zásadou omezeného odvolacího přezkumu zakotvenou v ustanovení § 89 odst. 2. Podle posledně uvedeného ustanovení přezkoumá odvolací orgán soulad s právními předpisy, přičemž správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.“

Neuvedení rozsahu, v jakém žalobce rozhodnutí napadá je pak zhojeno nevyvratitelnou právní domněnkou uvedenou v § 82 odst. 2 správního řádu, kdy platí, že se žalobce domáhá zrušení celého rozhodnutí. Z odvolání je pochopitelné, proti čemu brojí a je tedy možné jej projednat bez dalšího. Nad to žalobce v odvolání nijak nezmiňuje, že by jej považoval za neúplné, či očekával výzvu k jeho doplnění. Vzhledem k tomu, že odvolání obsahovalo všechny nezbytné náležitosti, nebylo potřeba žalobce vyzývat k jeho doplnění. Námitce žalobce tedy soud nepřisvědčuje.

Dalším žalobním bodem žalobce namítá **nezákonné projednání věci v jeho nepřítomnosti**.

Dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích lze věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu (k posledně stanovené podmínce srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66 nebo rozsudek ze dne 26. 5. 2011, č. j. 2 As 36/2010-58).

K tomu soud uvádí, že ústní jednání v předmětné věci bylo správním orgánem prvního stupně nařízeno celkem třikrát. V prvním termínu, dne 12. 6. 2015, omluvila nepřítomnost žalobce jeho zmocněnkyně a požádala o nový termín ústního jednání. Jejím požadavku správní orgán vyhověl a nový termín ústního jednání stanovil na den 16. 7. 2015. Zmocněnkyně spolu s žalobcem se z něj omluvili bez uvedení důvodu, který ani na následující žádost správního orgánu prvního stupně nebyl doložen. K třetímu jednání, nařízeného na den 17. 8. 2015, byla správnímu orgánu prvního stupně opět zaslána omluva s uvedením důvodu, který byl následně doložen, avšak správním orgánem prvního stupně nebyl uznán. Nutno podotknout, že posouzení, zda správní orgán přijme omluvu účastníka řízení z nařízeného jednání či nikoli, je zcela na jeho uvážení. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016-80 zdejší soud konstatuje, že „*předmětem přestupkového řízení je primárně právě přestupek, nikoliv ověřování omluvy z ústního jednání, a není proto namístě, aby se těžiště dokazování přestupkového řízení přeneslo od přestupku samého k procesnímu postupu v daném řízení. Správní orgán I. stupně*

proto v projednávaném případě nemusel zjišťovat věrohodnost omluvy se stejnou důkladností, jako při zjišťování vlastního skutkového stavu.“

Soud upozorňuje, že § 74 odst. 1 zákona o přestupcích neobsahuje konkrétní důvody, pro které není absolutně možné věc v nepřítomnosti obviněného projednat. Žalobce si proto musí být vědom, že jeho omluva může být vyhodnocena jako nedůvodná. Posouzení, zda omluva je náležitá, spadá do rámce správního uvážení správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008-41).

Vzhledem k tomu, že žalobce po celou dobu vedení správního řízení neprojevoval zájem o účast na správním řízení, jak je zjevné ze skutečnosti, že se nedostavil ani na jedno z nařízených ústních jednání a vzhledem k tomu, že v poslední omluvě z ústního jednání výslovně žádá o zaslání protokolu z ústního jednání k seznámení se s výpověďmi svědků (a dává tak najevo srozumění s konáním ústního jednání bez jeho účasti), vzniká tak důvodná pochybnost o tom, zda jeho současná námitka není ryze účelová, směřující ke zneužívání procesních institutů k cíleným obstrukcím, v konečném výsledku znemožňujícím faktické působení práva. Taková procesní strategie vede k bezdůvodnému prodlužování a komplikování správního řízení a nemůže požívat právní ochrany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 7 As 292/2016-29). Vzhledem ke znění omluvy ze dne 21. 7. 2015 soud považuje za nerelevantní tvrzení žalobce uvedené v replice, že žalobce očekával, že se bez něj jednání konat nemůže. Jako účelovou lze shledat rovněž žádost zmocněnkyně žalobce o informaci, kdy proběhne ústní jednání s výsledkem svědků, ze dne 11. 9. 2015, jelikož v této době již byla, jak vyplývá ze správního spisu, stejně jako žalobce, prokazatelně seznámena s možností seznámení se a vyjádření k nově shromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí.

O možnosti projednání věci v nepřítomnosti žalobce byl tento informován v poučení předvolání ze dne 20. 7. 2015. Sám žalobce, resp. jeho zmocněnkyně, dali najevo srozumění s touto možností, jak vyplývá ze znění omluvy zasláné správnímu orgánu prvního stupně dne 21. 7. 2015, kdy ani nijak nenaznačovali zájem o účast na jednání o přestupku. Zaslání protokolu o výsledku svědků žalobci, stejně jako zaslání důvodu neakceptace omluvy z ústního jednání by ze strany správního orgánu bylo úkonem nadstandardním a nadbytečným. Správní orgán splnil svou zákonnou povinnost stanovenou v § 36 odst. 3 správního řádu, když žalobci a jeho zmocněnkyni zaslal usnesení ze dne 21. 8. 2015 (a ze dne 31. 8. 2015 zmocněnkyni znovu do datové schránky) o stanovení lhůty 3 pracovních dnů k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Po uplynutí posledně stanovené lhůty se seznámení žalobce s podklady pro rozhodnutí, tedy i s protokoly o výsledku svědků, potažmo s důvody neakceptace omluvy, předpokládá a rozhodnutí tak může být bez dalšího vydáno.

Správní orgán tak jednal zcela v souladu se zákonem, když předvolání k ústnímu jednání doručil dle § 34 odst. 2 správního řádu přímo žalobci, jelikož měl sám žalobce něco vykonat. V rámci předvolání žalovaný žalobce řádně poučil o tom, v jakých případech může být jednáno bez jeho účasti.

Vzhledem k tomu, že na základě svého uvážení neakceptoval omluvu žalobce, provedl ústní jednání v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v nepřítomnosti žalobce a následně mu a jeho zmocněnkyni umožnil v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámit

se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. K zaslání důvodu neakceptace žalobcovy omluvy ani k zaslání protokolu z ústního jednání správní orgán prvního stupně nebyl ze zákona povinen. V jeho postupu tak zdejší soud neshledává pochybení a námitku žalobce považuje za nedůvodnou.

Žalobce považuje za **nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného vzhledem k absenci formy zavinění přestupku ve výrokové části**. Rovněž se neztotožňuje s formou zavinění „nepřímý úmysl“, jež v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dovodil správní orgán prvního stupně a žalovaný svým rozhodnutím potvrdil. Žalobce tvrdí, že úmysl dopustit se společensky nebezpečného jednání mu nebyl prokázán. Žalobce sice věděl, že svým jednáním může ohrozit společenský zájem, spoléhal však, že ohrožení nezpůsobí a jednal tak ve „vědomé nedbalosti“.

Dle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném od 1. 10. 2015, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Správní orgán prvního stupně je povinen řídit se při vydání rozhodnutí procesními předpisy účinnými v době jeho rozhodování. V případě podaného odvolání pak odvolací orgán přezkoumává, zda správní orgán prvního stupně vydal v době svého rozhodování zákonné rozhodnutí. Shledá-li, že v době rozhodování správního orgánu prvního stupně vydal tento zákonné rozhodnutí, toto rozhodnutí potvrdí bez dalšího. Následná změna procesního ustanovení, v této věci konkrétně změna povinných náležitostí výroku rozhodnutí, která nastala až po vydání prvostupňového rozhodnutí, nemůže mít vliv na posouzení správnosti takového rozhodnutí. Žalovaný tedy nepochybil, když potvrdil prvostupňové rozhodnutí, které shledal z hlediska hmotněprávního i procesního bezvadným. Odlišná by byla situace v případě, kdy by žalovaný shledal prvostupňové rozhodnutí rozporné s právními předpisy a toto rozhodnutí nebo jeho část by dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil. Změněný výrok by pak musel reflektovat proběhnuvší změny procesních ustanovení a být s nimi v souladu.

Námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného vzhledem k absenci formy zavinění přestupku ve výrokové části soud vzhledem k výše uvedenému považuje za nedůvodnou.

K tvrzené nesprávnosti formy zavinění správním orgánem prvního stupně, potažmo žalovaným, zdejší soud uvádí následující: Nelze souhlasit s žalobcem, že při páchaní přestupku jednal ve vědomé nedbalosti. Klíčové je v této otázce posouzení míry vědění a míry vůle. Žalobce nepopírá, že věděl, že zvolenou nepřiměřenou rychlostí mohl ohrozit společenský zájem, spoléhal prý však, že se tak nestane. Věděl tedy, že nejvyšší dovolená rychlost v obci je 50 km/h a vzhledem k nepřiměřeně vysoké rychlosti, kterou při průjezdu obcí zvolil, si musel být vědom také toho, že rychlost překračuje. Povolený limit překročil o více než 40 km/h, byl tedy evidentně srozuměn s tím, že ohrožuje zákonem chráněný zájem a může jej i porušit. K potencionálnímu následku, kterého si musel být vědom, zaujal

lhostejný vztah. Soud nepochybuje, že byl žalobce vzhledem ke svým řidičským zkušenostem (a taktéž vzhledem k předchozím obdobným přestupkům) srozuměn s tím, jaký následek může svým jednáním přivodit. Všechny okolnosti případu tedy nasvědčují tomu, že s možným následkem svého jednání byl srozuměn.

Zcela nedůvodná je i žalobní námitka, že se správní orgán prvního stupně dopustil **chybného hodnocení, když při výměře sankce přihlížel k přestupkům zaznamenaným v Evidenční kartě řidiče, ačkoliv již tyto přestupky byly „zahlazeny“**. Primárně k této námitce zdejší soud s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2016, č. j. 7 As 40/2016-40 uvádí, že *„institut zahlázení je upraven v trestním řádu, podle něhož lze o zahlázení rozhodnout pouze na žádost (srov. § 363 trestního řádu). Stěžovatel přitom ani netvrdil ani nedokládal, že by v dané věci jakýkoli obdobný návrh podal. Z judikatury správních soudů nadto nevyplývá, že by při správním trestání nebylo možno nikterak zohlednit, že účastník řízení v minulosti spáchal obdobný přestupek“*. O stejnou situaci se jedná i v projednávané věci.

Nutno podotknout, že správní orgán prvního stupně nehodnotil přestupky zaznamenané v Evidenční kartě řidiče jako přitěžující okolnost ve smyslu „recidivy“, nýbrž k nim přihlédl při hodnocení osoby žalobce jako takového (jak vyplývá ze str. 9 prvostupňového rozhodnutí). Učinil tak zcela v souladu s judikaturou, kterou svým rozsudkem ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 potvrdil Nejvyššího správního soud: *„Správním orgánům však nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédl při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem (§ 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích)*. Správní orgán prvního stupně tak při posouzení osoby pachatele mohl ze spáchaných přestupků dovodit, že stěžovatel opakovaně překračuje nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci.

Z hlediska vypořádání žalobních námitek se soud dále vyjádřil k výhradám žalobce **zpochybňujícím dostatečnost zjištění skutkového stavu věci a vypořádání se s námitkami žalobce směřujícími do skutkového stavu**, z nichž žalobce vyvozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce rozporuje správnost provedeného měření, které dle jeho názoru proběhlo v rozporu s Návodem k obsluze rychloměru, dále namítá nesprávný výpočet úhlu měření.

Žalobce zastává názor, že jen velmi těsně (o 2 km/h) překročil hranici skutkové podstaty přestupku, a tedy sebedrobnější vada při měření mohla mít vliv na skutkovou i právní kvalifikaci přestupku. Zdejší soud zdůrazňuje, že překročení rychlosti o 41 km/h, jak vyplývá ze správního spisu, v žádném případě nemůže být hodnoceno jako „velmi těsné překročení hranice skutkové podstaty přestupku“ a shledává tak námitku žalobce ryze účelovou. Potencionální nepřesnost měření je zohledněna v odchylce „- 3 km/h“, která naměřenou rychlost ve prospěch řidiče redukuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). Drobná nepřesnost měření jistě nemohla zapříčinit odchylku o více jak 40 km/h.

Zdejší soud má za to, že správní orgány opatřily svá rozhodnutí takovou kvantitou přesvědčivých důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se žalobce skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti, úplnosti a věrohodnosti skutkových zjištění pro posouzení viny žalobce z přestupku.

Jako podklady pro napadené rozhodnutí sloužily listiny obsažené ve správních spisech, které měl soud k dispozici, především oznámení přestupku podané Policií ČR, úřední záznam sepsaný Policií ČR, záznam o přestupku, jehož součástí je i snímek vozidla žalobce RZ:, z něhož vyplývá, že zachycenému vozidlu žalobce byla dne 28. 4. 2015 v 11:46 hod. naměřena rychlost jízdy 94 km/h na úseku, kde nejvyšší dovolená rychlost je 50 km/h, ověřovací list č. 53/15, podle něhož byl silniční rychloměr ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Měření bylo tedy prováděno pomocí certifikovaného silničního radarového rychloměru typu Ramer 10 C, jehož funkčnost byla ověřena Autorizovaným metrologickým střediskem (s platností ověřovacího listu od 7. 4. 2015 do 6. 4. 2016). Dále bylo přihlédnuto i ke svědecké výpovědi obou policistů, kteří shodně popsali skutkový děj. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, přitom dospěl k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy přestupce nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.

Soud k této námitce tedy uvádí, že provedené důkazy nesvědčí o důvodné pochybnosti, že by naměřená rychlost byla ovlivněna nevhodně nastaveným rychloměrem či chybným výpočtem úhlu měření. Při učinění tohoto závěru soud vycházel jednak ze skutečnosti, že měřicí zařízení žalobcovo vozidlo změřilo, přičemž NSS v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, a který nebyl doposud ničím překonán, judikoval, že „*pokud byla rychlost vozidla rychloměrem (model AD9C) zaznamenána, tak metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze měřicího zařízení, když výběr nesprávného měřicího stanoviště by měl za následek vypnutí rychloměru*“. Současně také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51 konstatuje, že totéž platí i pro radarové měřicí zařízení Ramer 10 C: „*Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný*.“ Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-44).

Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, že žalobce řídil motorové vozidlo rychlostí vyšší, než byla povolená maximální rychlost na dané pozemní komunikaci. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil právě žalobce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60 a ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016-80). Spisový materiál neindikoval nic, z čeho by se dalo usuzovat, že by měření rychlosti vozidla žalobce neproběhlo korektně. Zjevně není smyslem přestupkového řízení, aby správní orgány prokazovaly, že policisté měřili rychlost v souladu s návodem k použití měřicího přístroje, když v řízení nevystala žádná konkrétní pochybnost, proč by tomu tak nemělo být.

Vzhledem ke shora uvedenému zájmu žalobce o průběh řízení lze konstatovat, že žalobce byl ve správním řízení veskrze pasivní. Jakkoliv je takový postup jeho právem a nemůže mu být kladen k tíži, je stejně tak nutné tuto skutečnost reflektovat při přezkumu rozhodnutí správních orgánů. Správní orgány v projednávaném případě provedly výsledky zasahujících policistů jako svědků a vyšly z fotografické dokumentace a ověřovacího listu k měřicímu zařízení. Tyto důkazy osvědčily bez pochyb jak existenci dopravního značení, tak správnost měření rychlosti stěžovatelova vozidla. Obdobně jako v řízení přezkoumávaném Nejvyšším správním soudem ve věci č. j. 7 As 308/2016-80, ani v průběhu zde přezkoumávaného správního řízení tak nevyšlo najevo nic, co by vyvolávalo důvodné pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu. Jak tedy Nejvyšší správní soud uvedl ve své judikatuře, jednalo se „o situaci, kdy již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil. Zároveň nesmí existovat žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. V takovém případě pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení. Výjimkou by bylo, pokud by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů. [...] Pokud takový řidič jako obviněný z přestupku zůstane v řízení o přestupku pasivní, musel by v navazujícím soudním řízení věrohodně zpochybnit správnost popsanych důkazů, tedy prokázat, že je přiměřeně pravděpodobné, že na takovéto důkazy se nelze pro zvláštní okolnosti či důvody spolehnout.“ (rozsudek ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47).

Účelem soudního řízení tak v tomto případě není v první řadě hledat sebemenší pochybení správních orgánů, ale zjistit, zda stěžovatelovy námitky mohly vyvolat důvodné pochybnosti o správnosti jimi zjištěném skutkovém stavu (rozsudek ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016-80).

Jelikož soud dospěl k závěru, že správní orgány své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostály, shledává v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71 výše uvedená žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci irelevantními.

Jako nedůvodnou vyhodnotil zdejší soud také **námitku žalobce směřující do povinnosti žalovaného započítat dobu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel do stanovené sankce.**

Dle § 14 odst. 2 zákona o přestupcích se do doby zákazu činnosti se započítává doba, po kterou pachatel na základě opatření správního orgánu učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem nesměl již tuto činnost vykonávat.

Zdejší soud dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že dobu, po kterou žalobce nevykonával předmětnou činnost, nelze započíst do uložené sankce zákazu činnosti, jelikož nebyla naplněna hypotéza § 14 odst. 2 zákona o přestupcích. Ze správního spisu nevyplývá, že by správní orgán v průběhu správního řízení učinil opatření, na jehož základě by žalobce nesměl činnost vykonávat. Takovéto opatření by bylo skutečně vydáno před nabytím právní moci prvostupňového rozhodnutí (rozhodováno dle aktuálního stavu známému prvostupňovému orgánu). Nutnost učinění takového opatření správní orgán prvního stupně neshledal. Žalobci vznikla povinnost odevzdat řidičský průkaz až na základě domnělého nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí, když měl správní orgán prvního stupně za to, že ve věci nebylo podáno odvolání v zákonné lhůtě. Tuto domněnku ani výzvu zaslanou žalobci nelze správnímu orgánu prvního stupně nikterak vytýkat, jelikož jednal v souladu se zákonem vzhledem k jemu aktuálně známému stavu. Výzvu vydanou po domnělém nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí rovněž nelze považovat za opatření vydané před pravomocným rozhodnutím ve smyslu § 14 odst. 2 zákona o přestupcích.

Na druhou stranu ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 20. 10. 2015, tedy v zákonné lhůtě, odvolání, které však bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno až 11. 12. 2015. Dne 14. 12. 2015 žalobce na základě výzvy odevzdal řidičský průkaz, ačkoliv si musel být vědom toho, že odvolání, které sám podával, má dle § 85 odst. 1 správního řádu odkladný účinek. Trval-li žalobce na svém odvolání, měl konzistentně tvrdit, že s prvostupňovým rozhodnutím nesouhlasí, je si vědom odkladného účinku podaného odvolání a namítat tak neexistenci platného právního titulu k odevzdání jeho řidičského průkazu. V opačném případě mohl stále v souladu se správním řádem vzít podané odvolání zpět, jelikož odvolací orgán o odvolání v předmětné době dosud nerozhodl, a následně počít s výkonem prvostupňového rozhodnutí.

Rovněž nelze přisvědčit žalobcově tvrzení, že by se dopustil přestupku, pakliže by řidičský průkaz neodevzdal. Odvolání bylo podáno řádně a včas osobou oprávněnou, prvostupňové rozhodnutí tedy nenabylo právní moci a neexistoval tak důvod k výkonu rozhodnutí.

Soud připouští, že správní orgán, jakožto nositel vrchnostenské moci, si mohl a měl vzniklého rozporu (kdy žalobce odevzdal řidičský průkaz, aniž by prvostupňové rozhodnutí ukládající mu zákaz činnosti nabylo právní moci) všimnout a bez zbytečného odkladu poté přijmout opatření k nápravě. Zvoleným postupem však žalobce ani v nejmenším nenásledoval zásadu *vigilantibus irua scripta sunt* a jeho jednání nelze s přihlédnutím ke všem okolnostem případu, zejména k veskrze pasivnímu postoji žalobce v průběhu správního řízení, přiznat právní ochranu. Naopak se jeho námitka opět jeví jako ryze účelová, směřující ke zbytečným průtahům, zkomplikování a znepřehlednění věci. Soud znovu konstatuje, že takové jednání nemůže být chráněno právem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 7 As 292/2016-29).

VI. Shrnutí a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal **žalobu** důvodnou, a proto ji **v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.**

O nákladech řízení rozhodoval soud v souladu s § 60 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 17. srpna 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová